

Tăcu timp de vreo douăzeci-treizeci de secunde. Își învârtea încet inelul pe deget, de parcă potrivea frecvența la radio. O fată care stătea la bar a zis ceva și un bărbat a izbucnit în râs. „Puneți mai repede niște muzică!” mă rugam eu în gând.

— Până nu simți așa o frică, nu ai cum să înțelegi, zise ea cu un glas uscat.

— Și ce s-a întâmplat? am întrebat-o.

— Până la urmă s-au deschis ușile liftului, zise ea, strângând ușor din umeri. S-au deschis ușile și dinăuntru s-a revărsat lumină. M-am prăbușit literalmente înăuntru. Am apăsat tremurând butonul de parter. M-am întors în hol și, când m-au văzut, toți s-au speriat. Eram palidă, tremuram și de-abia puteam să vorbesc. A venit managerul și m-a întrebat ce pășisem. Am încercat să-i explic, cu răsufierea tăiată, că se întâmpla ceva ciudat la etajul șaisprezece. Managerul a mai chemat imediat un bărbat și am urcat toți trei acolo, ca să vadă despre ce era vorba. Dar la etajul șaisprezece totul era în regulă. Luminile erau aprinse și mirosea normal. Am vorbit și cu cineva care se afla în camera de odihnă și care fusese treaz tot timpul. A zis că nu fusese nici o pană de curent. Am verificat tot etajul, dar nu am găsit nimic ciudat. Rămăsesem cu gura căscată.

Când am coborât, managerul m-a chemat la el în birou. Am crezut că se supăraseră pe mine. Dar nu era supărat. M-a rugat să-i mai explic o dată exact ce se întâmplase. I-am povestit absolut tot. Până la fășăitul pașilor. Simțeam că mă făceam de râs. Mă așteptam să mă întrebe dacă nu cumva visasem și să râdă de mine.

Dar nu a râs. Din contră – m-a ascultat cu o față foarte serioasă. Apoi mi-a zis pe un ton blând: „Să nu mai povestești nimănui despre asta. Trebuie să fie o neînțelegere la mijloc, dar, oricum, te rog să nu spui nimic, pentru că nu vreau ca și ceilalți angajați să se sperie”. Managerul nostru nu e tocmai genul de om care să vorbească blând. De obicei te ceartă fără să-ți asculte scuzele. În momentul acela m-am liniștit și mi-am dat seama că nu eram prima căreia i se întâmplase așa ceva.

Tăcu. Am încercat să pun în ordine tot ce auzisem. Venise momentul să o întreb și eu câteva lucruri.

— I-ai auzit pe ceilalți angajați vorbind despre așa ceva? Despre întâmplări neobișnuite, ciudate, ca aceea prin care ai trecut tu? Sau alte zvonuri?

S-a gândit puțin și a clătinat din cap.

— Nu. Dar eu simt că acolo ceva nu e normal. Mi-a confirmat-o reacția stranie a managerului când i-am povestit și văd că prea mulți șușotesc în secret. Nu prea știu cum să explic, dar e ceva ciudat. În hotelul în care am lucrat înainte nu era deloc așa. Desigur, nu era un hotel atât de mare, drept pentru care lucrurile stăteau puțin altfel, dar oricum diferența e imensă. Existau și acolo „povești cu fântome” — orice hotel are cel puțin una —, pe care noi le luam în râs. Dar aici nu e la fel. Aici atmosfera e diferită. Nu prea-ți vine să râzi. De aceea e mai înfricoșător. Și dacă managerul ar fi izbucnit măcar în râs sau ar fi început să țipe, poate m-aș mai fi liniștit și m-aș fi gândit că trebuie să fie o încurcătură la mijloc sau știu eu ce altceva.

Se încruntă puțin, fixând paharul cu privirea.

— De atunci ai mai urcat la etajul șaisprezece? am întrebat-o.

— De nenumărate ori, mi-a răspuns ea sec. Face parte din locul de muncă, așa că, vrând-nevrând, tot trebuie să trec pe-acolo. Dar asta numai în timpul zilei. Noaptea niciodată, orice s-ar întâmpla. Nu vreau să mai trec vreodată prin așa ceva. M-am hotărât să nu mai lucrez nici în tura de noapte. Le-am spus-o clar și șefilor mei.

— Așadar, până acum n-ai mai povestit nimănui despre asta, nu?

A scuturat scurt din cap.

— După cum am spus și mai devreme, astăzi este prima dată. Chiar să fi vrut și tot n-aș fi avut cui să-i povestesc. M-am gândit că s-ar putea să știi tu ceva legat de ceea ce mi s-a întâmplat.

— Eu? De ce crezi una ca asta?

Mi-a aruncat o privire încurcată.

— Nu prea știu... Probabil din cauză că aveai idee de vechiul *Dolphin Hotel* și te interesai de modul în care a dispărut... Am avut senzația că m-ai putea ajuta să înțeleg ce mi s-a întâmplat.

— Chiar n-am nici o idee, am zis după ce m-am gândit puțin. Nici eu nu pot să spun că știu mai multe despre vechiul hotel. Era un loc mic și nu prea frecventat. Am stat acolo acum mai bine de patru ani, m-am împrietenit cu proprietarul și acum am venit din nou. Asta e tot. Era un hotel cât se poate de obișnuit. Nu știu să fi avut vreo poveste aparte.

Nu credeam absolut deloc că Hotelul Delfin era cât se poate de obișnuit, dar în momentul respectiv nu voiam deloc să spun mai multe.

— Dar astăzi, când te-am întrebat dacă era un hotel obișnuit, mi-ai spus că e o poveste lungă. De ce?

— E ceva foarte personal, i-am explicat. Ar dura mult să-ți povestesc tot. Oricum, nu cred că ar avea vreo legătură directă cu ce mi-ai spus tu.

A părut puțin dezamăgită când a auzit asta. Și-a privit mâinile, strâmbându-se ușor.

— Tu ai fost drăguță și mi-ai povestit tot, iar eu nu-ți sunt de nici un folos. Îmi pare rău, i-am zis.

— Nu-i nimic. Nu e vina nimănui. Oricum, mă bucur că am spus-o cuiva. M-am mai ușurat puțin. E greu când ții așa ceva închis în tine.

— Așa este. Și cu cât o ții mai mult în tine, cu atât capătă proporții mai mari, i-am zis eu și am mimat cu mâinile un balon care se umflă.

A încuviințat tăcută. A mai învârtit puțin inelul pe deget, apoi l-a scos și l-a pus înapoi.

— Dar mă crezi? Crezi toată povestea cu etajul șaisprezece? mă întrebă ea, privind-și mâinile.

— Sigur că te cred, i-am spus.

— Sincer? Dar nu-i așa că e o poveste cam ciudată?

— Ba da. Dar chestii de-astea se mai întâmplă. O știu prea bine. Așa că te cred. Uneori, din cine știe ce motive, unele lucruri se leagă între ele.

Rămase o vreme pe gânduri.

— Ai trecut și tu prin ceva asemănător?

— Da. Cred că da.

— Și ți-a fost frică?

— Nu, nu frică, i-am răspuns. Ce vreau să spun e că lucrurile se leagă în diferite feluri. În cazul meu...

Aici am rămas brusc fără cuvinte, de parcă cineva smulsesse firul de telefon. Am mai băut o gură de whisky.

— Nu știu, nu prea pot să explic bine. Dar astfel de lucruri chiar se întâmplă. De aceea te cred, chiar dacă altcineva poate nu te-ar crede. Sincer.

Și-a ridicat capul și a zâmbit, altfel decât până acum. Fusese un zâmbet personal. Terminase de povestit și se mai destinsese.

— Oare de ce mă liniștește când vorbesc cu tine? Eu sunt foarte timidă și de obicei îmi vine greu să vorbesc cu oameni pe care de-abia i-am cunoscut, dar cu tine e cu totul altfel.

— Poate că noi doi avem ceva în comun? am sugerat eu zâmbind.

S-a străduit o vreme să găsească un răspuns, dar până la urmă nu a mai zis nimic. Doar a oftat lung. Nu fusese un oftat de oboseală, doar trăsese adânc aer în piept, ca să-și regleze respirația.

— Măncăm ceva? Mi s-a făcut brusc foame.

Am invitat-o să cinăm undeva, dar a zis că se mulțumește și cu ceva de la bar. Am chemat chelnerul și am comandat pizza și salată.

Cât timp am mâncat, am vorbit diverse lucruri. Despre munca ei de la hotel, despre traiul în Sapporo. Mi-a povestit despre ea. Avea douăzeci și trei de ani. După terminarea liceului, studiasse doi ani la o școală profesională cu specializare în domeniul hotelier, lucrase doi ani la un hotel în Tokyo, apoi răspunsese la un anunț de recrutare de personal pentru *Dolphin Hotel*, fusese angajată și așa ajunsese în Sapporo. Îi convenise să vină în Sapporo, pentru că familia ei avea un han în apropiere de Asahikawa, la vreo sută douăzeci de kilometri de aici.

— E un han destul de bun, să știi! E al familiei de multă vreme, mi-a spus ea.

— Să înțeleg că acum te pregătești pentru a putea prelua afacerea familiei? am întrebat-o.

— Nici vorbă, mi-a răspuns și și-a atins din nou rama ochelarilor. Deocamdată nu mă gândesc la așa ceva. Pur și simplu îmi place să lucrez la hotel. Toți oamenii aceia care vin, stau câteva zile și pleacă... Mă simt foarte liniștită. Relaxată. Probabil din cauză că am crescut într-un astfel de mediu și sunt obișnuită cu el de mică.

— Acum înțeleg!

— Ce anume?

— De ce atunci când ești la recepție arăți de parcă ai fi spiritul hotelului.

— Spiritul hotelului? râse ea. Ce drăguț! Mi-ar plăcea să mă transform în așa ceva!

— Sunt convins că ai putea, cu puțin efort, i-am zis eu zâmbind. Dar nimeni nu rămâne multă vreme în hotel. Asta nu te deranjează? Toată lumea vine și apoi pleacă mai departe.

— Așa e, zise ea. Nu știu de ce, dar mi-e mai degrabă teamă de stabilitate. Poate că sunt lașă. Lumea vine, iar când pleacă mă simt ușurată. Cam ciudat, nu? O fată obișnuită nu ar vedea lucrurile în felul ăsta. O fată obișnuită caută stabilitate, nu? Dar eu nu sunt așa. Nu știu de ce.

— Nu ești ciudată, i-am zis. Încă nu ești gata să faci niște alegeri definitive, atâta tot.

Îmi aruncă o privire mirată.

— Cum de înțelegi tu lucrurile astea?

— Nu știu. Pur și simplu le înțeleg.

Rămase o vreme pe gânduri.

— Vorbește-mi despre tine, îmi zise.

— N-am nimic interesant de spus.

M-a rugat să-i povestesc totuși, așa că i-am spus câte ceva, în linii mari. Vârsta – treizeci și patru de ani. Divorțat. Ocupația – scrisul. Mașina – un Subaru vechi, dar cu casetofon și aer condiționat.

Din nou pus în situația să mă prezint. Din nou doar informații obiective.

Însă ea a vrut să știe mai multe despre munca mea. N-avea nici un sens să mă ascund, așa că i-am dat toate explicațiile. I-am povestit despre cântăreața pe care o intervievasem și despre articolul privind restaurantele din Hakodate.

— Sună foarte interesant, zise ea.

— Mie nu mi s-a părut niciodată interesant. Scrisul în sine nu e o treabă complicată. Nu pot să spun că nu-mi place. Chiar mă relaxează. Dar conținutul este absolut nul. Ce fac eu n-are nici un sens.

— Poți să-mi dai un exemplu?

— Uite, de exemplu să intru într-o zi în cincisprezece restaurante, să iau doar câte o înghițitură din mâncare și să las restul în farfurie. Mi se pare complet absurd.

— Dar nici nu poți să mănânci tot!

— Sigur că nu. În trei zile aș muri și toată lumea m-ar considera un prost. Nu m-ar compătimi nimeni.

— Păi atunci n-ai încotro, spuse ea răsând.

— Păi n-am. Știu. E un fel de muncă de dezăpezire. O fac pentru că trebuie, nu pentru că e interesantă.

— Dezăpezire?

— Da, dezăpezire culturală.

Apoi a vrut să știe mai multe despre divorțul meu.

— N-am fost eu cel care a vrut să divorțeze. Ea a fost cea care într-o bună zi a plecat. Cu un alt bărbat.

— Ai suferit?

— Într-o asemenea situație orice om cred că ar suferi, mai mult sau mai puțin.

Își sprijini bărbia în palmă, cotul pe masă și mă privi drept în ochi.

— Îmi pare rău, a fost o întrebare deplasată. Doar că nu prea pot să îmi imaginez cum arăți când suferi. Ce faci atunci când ești rănit?

— Port o insignă Keith Haring.

— Doar atât? râse ea.

— Ce vreau să spun e că devine ceva cronic. Ești absorbit de viața de zi cu zi și nu mai știi unde sunt rănilor. Dar ele rămân. Asta e natura rănilor. Nu poți să le smulgi și să le arăți și altora. Dacă poți, înseamnă că nu sunt prea grave.